

Rigsdagstidende.

1859. Forhandlingerne paa Landstinget. No 5.

Ellevte Session.

10de Møde.

København den 15de December.

(Forsfat.)

Man gik derpaa over til den næste Sag paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Udkaft til Lov angående Brændeviinshandel og Brændeviinsubstjænkning paa Færøerne*.)

Drejer: Jeg skal ikke indlade mig paa Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af en Foranstaltning som den, Lovudkastet gaaer ud paa. I den Henseende stoler jeg paa de Erklæringer og Oplysninger, der ere afgivne af vedkommende; med de locale Forhold særligt beskendte Autoriteter. Jeg skal derimod tillade mig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til nogle enkelte Punkter i Lovforslaget, og jeg antager, at der ikke herimod vil fra Formens Side kunne være Noget at indvende; iagtet det er første Behandling, her foretages, da det vil heroe paa de Oplysninger, som i Anledning af mine Bemærkninger maatte blive givne, hvorvidt jeg vil finde Anledning til at stille Undringsforslag til en senere Behandling. Jeg skal saaledes ved § 2 bemærke, at det her ganske i Almindelighed hedder: „Unfer Noget at udsælge Brændeviin fra Skib osv.“, og jeg veed ikke, om denne almindelige Betegnelse af dem, der kunde tilstaaes den respective Bevilling, er

tilstrækkeligt tydelig. De, der sigtes til, ere jo de saakaldte Speculanthandlere, og jeg veed ikke, om det skulde være overflødig, at der efter Ordet „Noget“ blev tilføjet „Speculanthandler“. Det kunde jo nemlig tænkes, at Ordet saa almindeligt, som det staaer her, kunde forståes som om ogsaa Udsalg fra Skib af andre end Speculanthandlere kunde tilstedes ved Bevilling, men det forekommer mig ikke, at denne Mening iøvrigt ligger i Loven. Der er fremdeles i § 3 den Bestemmelse, at Bevilling til den i § 1 ommeldte Forhandling af Brændeviin ikke maa forenes med Bevilling til Udsjænkning; Bevillingen, der omhandles i § 1, er en Bevilling, der kan gives til Beboerne paa Færøerne i Almindelighed til at forhandle Brændeviin; til § 2 er derimod ikke hændt, og det synes derfor noget tvivlsomt, hvorvidt Meningen af Bestemmelsen i § 3 er at lade Udgangen aaben for dem, der have Bevilling til at udsælge Brændeviin fra Skib, til dermed at forene Udsjænkning, eller om der ikke er nogen Forskjel i saa Henseende imellem dem, som § 1 angaaer, og dem som § 2 angaaer. Hvad angaaer Bestemmelsen om, at de, der faae Bevilling til at udsjænte Brændeviin, kun maae tage den Brændeviin, de udsjænte, hos en af de med Bevilling til Brændeviinshandel forsynede Handlende, — da veed jeg ikke ret, om der i Forholdene paa Færøerne er nogen tilstrækkeligt særlig Grund til en saadan Indskrænkning i den Rettighed, der tilstaaes Udsjænterne, og som disse betale for, ligesaa vel som de, der faae Bevilling til at forhandle Brændeviin. Er Saadant ikke Til-

*) Lovudkastet findes i Anhang A Sp. 341—50.